

De hamster is dood.
Ik hoorde het van mijn moeder
ze zei: Bettie is dood.

Helene Pindakoor

“O”, zei ik. Ik voelde een schok door m'n lichaam, ook al heb ik eigenlijk helemaal niks met de hamster. Waarschijnlijk was de schok het medelijden met m'n zusje, van wie de hamster was. Ik keek in de kooi en zag het beestje liggen. Wit en stil. Ruiken deed het gelukkig nog niet.

Normaal wel hoor, als m'n moeder er achter kwam dat m'n zusje de afgelopen 3 maanden de kooi niet 1 keer heeft schoongemaakt. Ondanks dat is Bettie toch nog 1,5 jaar geworden.

De vorige hamster hield het aanzienlijk langer vol: 2,5 jaar. Dat was dus praktisch gezien gewoen en vonder.

Mijn zusje bracht het witte lyk met trillende handen en betraande ogen naar het kleine plekje achter de strijk, waar ook al de twee cavia's en de re hamster lagen. In alle stilte werd Bettie begraven. Daarna speelde mijn zusje dat stukje van de dodenherdiking op haar trompet. Dat had van mij (en van de buren) niet gehoeven. Toen gingen we weer naar binnen.

R.I.P. Bettie

Max Spruit

WVce